

eller organisationer, der fremmer handlinger omfattet af §§ 28, 29, 30, 31 eller 32, selv om støtten ikke kan henføres til konkrete handlinger af denne karakter.

Bestemmelsen sigter navnlig til at gennemføre artikel 2, stk. 5, litra c, 1. led, i FN's terrorfinansieringskonvention, og artikel 9, stk. 1, litra c, i Europarådskonventionen om forebyggelse af terrorisme og vil samtidig kunne være af betydning for anvendelsen af artikel 2, stk. 3, litra c, 1. led, i FN's terrorbombekonvention. Bestemmelsen har dog et bredere anvendelsesområde, idet den ikke kun omfatter medvirken til terrorfinansiering (og terrorbombning), men medvirken til alle terrorhandling og hertil relaterede handlinger.

Medvirkensansvaret efter § 33 begrænses af, at den pågældende person skal have forsæt til, at den person, gruppe eller sammenslutning, som støtten ydes til, har virksomhed som anført i §§ 28, 29, 30, 31 eller 32 som – en del af – sit generelle formål. Støtte til en organisation, der både har humanitære formål og terrorformål, vil under denne forudsætning være omfattet af den særlige medvirkensregel.

Den særlige medvirkensregel i § 33 forudsættes at være subsidiær i forhold til den almindelige medvirkensregel i kriminallovens § 13 og de særlige regler om medvirken i form af finansiering, hvervning og oplæring mv. i kriminallovens §§ 30, 31 og 32. Heraf følger, at hvis en medvirkende har et konkretiseret forsæt til medvirken til f.eks. en af de i § 28 nævnte handlinger, bør der dømmes for overtrædelse af denne bestemmelse, jf. § 13. Foreligger der imidlertid ikke et tilstrækkeligt konkretiseret forsæt til en bestemt terrorhandling eller terrorrelateret handling, og er der ikke tale om medvirken i form af finansiering, hvervning eller oplæring mv., jf. §§ 30, 31 eller 32, kan medvirkensbestemmelsen i § 33 anvendes.

Bestemmelsen kan eksempelvis tænkes anvendt på den professionelle rådgiver, der yder generel rådgivningsbistand til en terrororganisation, uden at denne rådgivning kan henføres til en bestemt terrorhandling.

Der henvises i øvrigt til betænkningens afsnit XIV, kap. 4.2., og til Folketingstidende 2005-06, tillæg A, s. 7225.

Til §§ 34-35

Bestemmelserne er en stort set uændret videreførelse af den gældende bestemmelse i kriminallovens § 14, stk. 2, idet bestemmelserne dog er gjort subsidiære i forhold til de foreslåede nye bestemmelser om terrorisme mv. i kriminallovens §§ 28-33.

Bestemmelserne er navnlig foreslået bevaret, idet det ikke helt kan udelukkes, at der kan være forhold af

mindre graverende karakter, som ikke kan betegnes som terrorvirksomhed i gængs forstand, men som i dag er omfattet af formuleringen om den, der har til hensigt »ved magtanvendelse at øve indflydelse på offentlige anliggender eller fremkalde forstyrrelse af samfundsordenen«.

Til § 36

Bestemmelsen svarer – med en sproglig ajourføring – til den nugældende bestemmelse i kriminallovens § 15. Der er ikke tilsigtet nogen realitetsændring.

Kapitel 9

Forbrydelser mod den offentlige myndighed

Til § 37

Bestemmelsen svarer til den nugældende bestemmelse i kriminallovens § 16.

Til § 38

Efter den nugældende bestemmelse i kriminalloven § 17 dømmes for bestikkelse den, som yder, lover eller tilbyder den, der virker i offentlig tjeneste eller hverv, gave eller anden fordel for at formå ham til at foretage eller undlade noget, således at han derved vil gøre sig skyldig i pligtstridig handlemåde.

Bestemmelsen foreslås ændret således, at anvendelsesområdet udvides til også at omfatte aktiv bestikkelse af personer, der virker i udenlandsk eller international tjeneste eller hverv, jf. den danske straffelovs § 122.

Selv om gerningsindholdet er det samme ved bestikkelse af udenlandske tjenestemænd mv. som ved bestikkelse af grønlandske, færøske og danske tjenestemænd, kan det ikke udelukkes, at der i nogle lande kan gøre sig sådanne helt særlige forhold gældende, at visse erkendtligheder efter omstændighederne vil falde uden for det kriminelle område som følge af manglende retsstridighed, selv om de ydes for at få den pågældende fremmede tjenestemand til at handle pligtstridigt. Om dette er tilfældet, må bero på en konkret vurdering i det enkelte tilfælde, herunder af formålet med at yde erkendtligheden.

Med udtrykket »udenlandsk offentlig tjeneste eller hverv« sigtes bl.a. til offentlig tjeneste eller hverv i en EU-medlemsstat. Bestemmelsen vil imidlertid også kunne finde anvendelse i forhold til lande, der ikke er medlem af Den Europæiske Union. Udenlandsk offentlig tjeneste eller hverv omfatter bl.a. personer, der udøver en offentlig funktion for et andet land, herunder for en offentlig styrelse eller en offentlig virksom-